

ДОМАЦ
ИЗЛАЗИ ЈЕДНОМ
ГОДИШЊЕ

Издавач:
ДОМ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА
ЧАЧАК

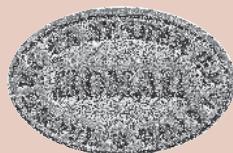
Адреса:
Учитељска бр. 8

Адреса:
Цара Душана Б. Б.
[www.domucenika-
cacak.org.rs](http://www.domucenika-cacak.org.rs)

За издавача:
Ивана Вукајловић,
директор

Уредник:
Братислав Бежанић,
васпитач

Комијућарска обрада:
Миломир Поповић

Штампа:
„МАЕСТРО 111“, Чачак

Тираж: 200 примерака

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Дом је место у којем је васпитање и образовање ученика наш позив, а не посао

У години када „Дом ученика средњих школа у Чачку“ обележава, или и са поносом прославља 93. рођендан имам жељу и обавезу да као директор, унапредим висок васпитно-образовни квалитет наше установе, да помогнем васпитачима, стручним сарадницима и свим запосленима, да заједно створимо врхунске услове за живот и рад наших корисника.

Наш Дом, као наша заједничка кућа, првенствено јача улогу васпитача, који су мотиватори, инструктори, педагоги и тренери, који негују радну атмосферу и укључују децу у бројне васпитне, уметничке и спортивске активности. Зато смо увели нове програме и садржаје, обогатили досадашње активности, са жељом да свако дете има могућност да се искаже, покаже своје таленте и креативност, напредује уз задовољство што је део једне велике породице.

Сваки дан проведен у Дому, сваки контакт са својим колегама из Србије и иностранства, свако ново искуство и стручни скуп, су прилике да се усавршавам и напредујем, како бих то пренела на своје сараднике, а они на децу. Посао који радим са пуно љубави и одговорности, даје ми безграницну енергију и подстиче креативност у раду. Где је фокус, ту је успех само логична последица.

Максимално смо окренути нашим корисницима, њиховим потребама и даноноћно чинимо све да се у Дому осећају као код своје куће, да уче, раде, стварају и напредују. Резултати тог рада су видљиви успехом у школи, на свим такмичењима и сусретима на којима учествујемо.

Успеси нашег Дома би изостали без радног и професионалног васпитног кадра који се континуирано усавршава за рад са децом и редовно се професионално развија, похађајући квалитетне семинаре, стручна предавања, трибине, панеле и обуке.

Квалитетан живот у Дому обезбедили смо кроз веома висок ниво опремљености наше установе, одличан смештај, добар ресторан, хигијену на врхунском нивоу, савремена техничка средства и учила, бројне образовне, едукативне, културне и спортивске садржаје.

Не заустављамо се на томе, тако да ћемо током ове године приступити реконструкцији објекта у Учитељској улици, уградити соларне панеле, унапредити енергетску ефикасност, подићи безбедност ученика на максималан ниво, реконструисати спортски терен и оплеменити дворишни простор новим зеленилом.

Код деце развијамо креативност и такмичарски дух, награђујемо најуспешније, мотивишемо их да буду најбољи и увек дају све од себе. Желим да свака нова генерација буде боља од претходне, да поносно шетају чачанским булеварима, али сутра и булеварима светских престоница, као успешни и остварени људи.

Ми то не радимо само због тога што као сервисна, васпитно-образовна установа желимо да испунимо очекивања ученика, већ зато што знамо да је будућност Србије у њиховим рукама, а ми желимо да оставимо Србију у сигурним рукама.

Ивана Вукајловић, директор Дома ученика

НАШИ МАТУРАНТИ:

Дом је искуство кога ће се увек радо сећати

1. Да ли вас је онлајн настава омела у учењу и да ли се што одразило на успех?

Анђела Ђелић: Јесте. Што се тиче саме организације, савладавања градива, писања белешки онлајн настава до-нела је велику пометњу. Било је веома тешко уклопити све са дневном рутином, јер, као што зnamо, током онлајн наставе боравили смо у кући са укућанима. Ко има браћу и сестре зна о чему причам. Што се тиче успеха, приметио се осетан пад, али шта је ту је, увек се надамо најбољем.

Невена Томовић: Мислим да се по-следице тек сада осећају, када смо почели да се припремамо за факултет. Оно што смо тада обраћивали, нисмо савладали како треба. Мене тај систем рада није много пореметио, али је било изузетно захтевно и напорно.

Виктор Вујићић: Онлајн настава ме је дефинитивно омела у учењу, односно олењијала. Приметио сам извесне рупе у знању, али се то није одразило на мој успех.

Кристина Савић: Онлајн настава ме је доста омела у учењу. Дан сам почињала и завршавала испред рачунара, током часова, а онда радећи домаћи, учећи...

Ива Поповић: Омела нас је у чењу, али су на крају сви имали бољи успех од очекиваног. Лоша ствар је што смо изгубили радне навике и пропустили доста битног градива.

Марија Јовановић: Није ми било тешко током онлајн наставе јер сам била код куће. Можда градиво нисмо њабоље савладали, али то није утицало на оцене.

Ивана Радовановић: Онлајн настава ме је у почетку доста омела, морала сам да користим мобилни телефон више него иначе. Нисам имала пуно времена за контакт са пријатељима. Успех у школи је, на срећу, био чак и бољи.

2. Како су вам прошлe чeшири године у дому?

Анђела Ђелић: Јако занимљиво и узбудљиво. Наравно, увек постоје они лоши дани када се питате зашто сте ту уопште (мислим већином на прву годину), али када једном заволите дом и када се спријатељите са децом, једноставно вас то не може оставити равнодушним. Веома ми је жао што напуштам Дом, највише због пријатељства са домцима и заједничких активности.

Невена Томовић: Као и сваком прваку, почетак је био најтежи. Тада сам често прижељкивала да што пре

Матуранти у старој згради Дома у Учитељској број 8

одем одавде. Како је време одмицало, Дом је заиста постао моја друга кућа и сада ми није свеједно када помислим да за неколико месеци одлазим. Ускраћене су нам биле секције, журке, дружења, али драго ми је да се све сада вратило на старо.

Кристина Савић: Четири године су пролетеле пребрзо. Памтићу дружење, секције, домијаде и излете. Време проведено на начин који један средњошколац само може да пожели.

Виктор Вујићић: Четири године које сам провео у Дому, протекле су доста турбулентно, уз доста успона успона и падова, добрих и лоших успомена, али кад се све сабере и одузме, опет бих пре изабрао дом него приватни смештај.

Ива Поповић: Врло брзо. Штета је што доста времена током онлајн наставе нисмо провели у дому.

Марија Јовановић: Било ми је занимљиво да упознајем нову средину, људе и правила, стекла сам успомене за цео живот.

Ивана Радовановић: У првом разреду нисам била у дому, а остале три јесам. Могу рећи да ми је жао што и те прве године нисам била домац. Пандемија нас је све удаљила и време проведено у Дому убрзала, али када сте са правим пријатељима ништа вас не може омести да успорите време.

Ивана Милановић: Моје три године у дому биле су предивне, без обзира на учење. Стекла сам пријатеље са којима не знам како ћу се растати када за то дође време. Научила сам да пре својих поштујем туђе нави-

ке, више делила ствари са другима, стекла поштовање и узвратила на исти начин. Жалим што нисам конкурирала за дом у првој години, јер неке ствари би сада можда биле другачије.

3. Кome сe дивишe?

Анђела Ђелић: Постоји више људи из више различитих сфера којима се дивим, али сада бих, на пример, одабрала књижевност. Бора Станковић је, по мом мишљењу, један од најбољих српских писаца свих времена. Његов стил, изражajност, метафоричност и живописни ликови уводе вас у потпуно другу димензију где овај свет једноставно занемарујемо и препуштамо се Станковићевој уметности.

Кристина Савић: Дивим се васпитачима на стрпљењу, разумевању, помоћним радницима са којима сам увек делила теме из живота. Дивим се и ученицима који уче даноноћно на немогућим mestима, као на пример- у купатилу. Сматрам да ћемо управо због свега тога бити доста толерантнији и да ћемо се лакше уклопити у новим непознатим срединама.

Невена Томовић: Дивим се људима који тачно знају шта желе, не одустају лако од својих циљева, као и онима који су до успеха стигли мукотрпним радом.

Ива Поповић: Дивим се људима који уписују медицину.

Марија Јовановић: Дивим се људима који су ме трпели све ове године. Овим путем желим да им се јавно захвалим.

Ивана Радовановић: Дивим се Новаку Ђоковићу, али и својим пријатељима и васпитачима у Дому. Некада нам дан не почне онако како смо замислили, просто нам дође да се исплачамо. У тим тренуцима они су били поред мене: моје цимерке, доцимерке, али и васпитачи. Били су ту да ме саслушају, кад сам била нерасположена, није им било тешко. Дивим се њиховој толеранцији и добрим особинама.

Ивана Милановић: Дивим се свим људима који су успели у оном што их чини срећним, онима који нису посustали у својим сновима, онима које труде да сваки дана направе неки мали корак напред, дивим се онима који цене друге и поштују их без обзира одакле су и како живе, дивим се онима који поштују и воле и same себе.

4. Зашишо сiе сe oпределили за дом, a не за приватни смештај?

Анђела Ђелић: Пошто нисам познавала апсолутно никога са киме бих могла да станујем, одлучила сам се за боравак у дому.

Невена Томовић: За Дом сам чула од старих домаца. Знам да већина избегава правила, а ја баш волим дисциплину и ред. Кад си у Дому не мораš да мислиш да ли ће ти неко покуцати на врата у 3 ујутру или ће те

газдарица већ сутра избацити на улицу. Кад се уморан вратиш из школе, не мораš сам да куваш јер је Невенка то већ урадила уместо тебе.

Кристина Савић: Приватни смештај је неисплатив, искрено. Деца имају превише могућности у дому, никад нисмо сами, увек неко може да нам помогне, а васпитачи брину о нашој безбедности. Због свега тога сам у дому, да није тога не бих била овде четири године.

Виктор Вујчић: Највише због исхране, јер би ми то била додатна обавеза кад бих станововао приватно, али, кад сам се уселио, приметио сам да Дом пружа много више од самог смештаја и исхране.

Ива Поповић: Зато што су моји родитељи сматрали да сам мала да живим сама и да је дом право место за живот и друштво.

Ивана Радовановић: У првом разреду сам путовала и нисам имала времена ни за себе ни за учење. Зато сам се у другој години без размишљања определила за дом. Ту сам пронашла сигурност и нове пријатеље. И мојој

Матуранти у новој згради Дома у Цара Душана бб

породици је било лакше и финансијски и зато што нису морали да брину да ли ћу се кући након школе враћати по киши или снегу и да ли ће ми бити хладно.

5. Да ли су се шоком боравка у Дому родила пријатељства и љубави?

Анђела Ђелић: На ово питање имам делимичан одговор: пријатељства да, али љубави не. Што се тиче пријатељства, ја сам овде упознала, не само другаре, већ пријатеље за цео живот.

Невена Томовић: Наравно! Дивно је кад знаш да увек можеш да очекујеш подршку и помоћ и при томе си сигуран да би без размишљања пружио исто. Кад са вршњацима живиш месецима, делиш лепе тренутке, бриге око оцене и љубавне проблеме... Немогуће је отићи одавде а да останеш сам, јер смо постали као велика породица.

Кристина Савић: Наравно да се у дому склапају пријатељства која се памте и чувaju кроз живот.

Виктор Вујичић: У Дому сам пронашао много пријатеља и неколико љубави које ћу памтити.

Ива Поповић: Овде сам нашла пријатељства за цео живот, а ни љубави није фалило.

Марија Јовановић: Најбоља ствар која ми се овде десила је то што сам стекла пријатеље са којим желим да наставим да се дружим и након одласка из Дома. Желим да једни друге никад не заборавимо.

Ивана Милановић: Спријатељила сам се са неким људима са којим нисам могла ни замислiti да ћу бити пријатељ. Толико поучних и лепих ствари смо заједно начинили и заувек ћемо их памтити.

Ивана Радовановић: Планирам да наставим школовање у неком другом граду, а након студија бих волела да путујем по свету и упознајем нове културе. Наравно и да радим посао који волим и тако обезбедим сигурност својој породици и себи у овом чудном времену.

6. Ваши ћланови за будућносћ?

Анђела Ђелић: Имам више планова. Међутим, у блиској будућности желела бих да упишем факултет који волим и да настојим да будем још боља особа.

Невена Томовић: Не волим дугорочне планове али увек имам представу шта бих то волела да урадим. За сада циљ ка коме стремим је упис на факултет.

Кристина Савић: Планирам да упишем менаџмент на ФОН-у или неки језик. Наравно, планирам наставим да се бавим музиком и језицима.

Виктор Вујичић: Планирам да наставим школовање у Словенији и да радим на себи.

Ива Поповић: Да упишем високу школу, да се запослим и оснујем поородицу.

Марија Јовановић: У будућности себе видим као васпитачицу коју сва деца воле. Желела бих да живим у великој кући са погледом на море, са својом породицом, да путујем и упознајем нове крајеве и градове.

Ивана Милановић: Видим велику будућност испред себе, на првом месту желим да се запослим и да сама себе издржавам.

7. Да ли сте у Дому стекли неке добре навике?

Анђела Ђелић: Искрено и не толико јер оно што радим овде радим и код куће.

Невена Томовић: У Дому сам упознала различите нарави и схваташа и научила сам да будем толерантнија. Пре доласка у Дом нисам практиковала да доручкујем и устајем рано, али уз сваконевно буђење васпитача, прешло ми је у навику. Дом ми је такође помогао да научим правилно да организујем своје време.

Кристина Савић: Дом се може упоредити са војском, јер вас научи дисциплини. Није баш толико озбиљно, али у дому постоје васпитачи и правила, уосталом као и у свакој кући. До крај четврте године схватите да то и ваша правила и научите да бринете о себи и другима, о својим и туђим стварима, ако то већ нисте знали кад сте дошли.

Ива Поповић: Навикла сам да ујутро распремам кревет и собу, избацујем смеће итд.

Ивана Радовановић: У дому стекнете добре навике и постанете дисциплиновани.

Ивана Милановић: Колико год да су јаке биле домаће навике, ја ни од својих нисам одступала, јер сами се би смо ипак најважнији.

8. Које ће вам догодовиштине из дома останти у памћењу?

Анђела Ђелић: Највише ће у сећању остати секције, домијаде, дружења са децом из разних крајева наше државе.

Невена Томовић: Из Дома ћу понети много успомене. Нећу заборавити домски квиз, дружења до касно у клубу, прву домску журку, фолклор... Посебне успомене везујем за собу број 19, јер сам ту провела три године.

Кристина Савић: Јурњава за тоалет-папир, за усисивач и место у клубу, као и купање леденом водом.

Ивана Радовановић: Причање са цимеркама до касно у ноћ без светла, седење испред Дома, дружење на полигону и на секцијама у Дому.

Ивана Милановић: Свађе, плакање, грљење, препирке, викање, смејање и шале- то је оно што нас је зближило и повезало. Испирање кафа, шетање, секције, такмичења, музика, игре, филмови, у свему томе смо заједно уживали.

9. Ваша ћорука будућим домцима?

Анђела Ђелић: Верујте у себе и никада немојте да одустајете јер се једино тако можете изборити за оно што желите и заслужујете, а у дому ћете увек имати један вид уточишта и упоришта.

Невена Томовић: Поруку бих послала стиховима Ивана В. Лалића који каже да „Места која волимо постоје само по нама, места која волимо не можемо напуштити.“ Убеђена сам да ће свако од нас ма колико у почетку желели да што пре одемо одавде, увек Дом и домце носити у срцу. Домци, ако сада не верујете овим речима, полако, уверићете се кад за то дође време!

Кристина Савић: Уживајте, дружите се, помозите свима, учите, али не превише, и запамтите- паметнији не попушта, јер и паметнијем треба место у клубу.

Ива Поповић: Овде ћете стећи доста пријатеља, симпатија и радних навика. Недостајаће вам породица, али ћете током викенд-а бити још срећнији када сте заједно. Уживајте у сваком тренутку док сте у дому.

Марија Јовановић: Требаће вам пуно стриљења, зато уживајте у сваком тренутку!

Ивана Радовановић: Немојте се плашити дома. Искуство које стекнете овде, нећете моћи наћи нигде другде. Волела бих да свако има прилику да осети домаћи живот и да стекне пријатеље за цео живот. Дом ми је пружио искуство кога ћу се увек радо сећати.

Ивана Милановић: Трудите се да урадите што више лепих ствари, јер ће вас други по томе памтити. Лоше ствари су ту и дешавају се са разлогом, али такође и оне добре. Дружите се, волите се, смејте се, јер једног дана нећете бити ту и жалићете за неучињеним.

НАШИ ПРВАЦИ

Моји први дани у дому

Последњег августовског дана започињем нови живот, одлазим из града у коме сам одрасла, одвајам се од породице која ми је пружила неизмерну љубав и од пријатеља са којима сам делила радост и тугу. Пакујем ствари, тата убацује кофтер и торбу у ауту и крећемо.

— Ленче, порасте нам и ти! — каже ми тата.

Пожелела сам да се вратим кући, да му кажем да још нисам доволно јака, да не знам како ћу издржати, али сам ћутала.

Стижемо у Чачак, стајемо пред Дом, улазимо у двориште. Схватам да сада нема назад. Испред Дома гужва, сви стојимо и слушамо прозивку. Чујем глас васпитачице која изговара моје име и број сопе, тата и ја се пењемо степеницама до собе. Док разгледам собу и бирам кревет, чујем да још неко улази. То је била Јана, моя цимерка. Чим сам је угледала, одмах ми је било лакше, осећала сам се

некако сигурније. Кад је дошао тренутак да се поздравим са татом, нисам могла да сакријем сузе, иако сам знала да је и њему тешко.

Пада вече, цимерке и ја крећемо у обилазак Дома. Док корачам дугачким ходницима, покушавам да прихватим чињеницу да ће ова зграда постати моја друга кућа. Излазимо напоље да се прошетамо, пролазимо кроз центар Чачка, загледамо у излоге, затим идемо на сладолед и све време причамо. Осћам се прихваћено и то ми је најважније, страх полако нестаје. Ко зна, можда ће ово бити град који ћу памтити целог живота, у коме ће се десити најважнији сусрети из којих ће се изродити пријатељства и љубави.

Прва ноћ у Дому није могла проћи без суза, ма колико да сам се трудила да их прикријем скривајући лице испод ћебета. Покушавам да заспим знајући да ће сутра, када се пробидим, мој живот изгледати потпуно другачије.

Тако је и било. Први доручак у трпезарији са непознатим лицима око мене које сам покупавала да запамтим. На некима од њих сам одмах приметила погледе саосећања. Замишљам како ће једног дана сва та непозната лица постати моја нова велика породица.

Магдалена Симовић

Мислила сам да ће бити лако навићи се на дом, али показало се да није баш једноставно. Да се не лажемо било је суза за татом који је мој главни ослонац животу, за кућом и старим друштвом. Још увек ми је тешко, али трудим се да људи око мене то не примете. Друштво у дому је стварно добро. Мало ми је чудно што живим са толико деце, мада ми је то и занимљиво, јер потичем из мале средине где нема пуно људи. У одељењу из основне школе било нас је свега шест, а сада се све преокренуло. У соби нас је четири, још увек се навикавамо једна на другу, делимо згоде и незгоде, имамо доста обавеза и у дому и у школи. Наравно, потребно је време да све дође на своје место, али најважније је да разговарајмо и наћемо заједнички језик.

Милена Тошић

ДВЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ ДОМАЦА

Давне 1996. године десио се мој први сусрет са Чачком – градом у коме сам уписала средњу школу. Медицинска школа јесте била мој избор, али Чачак баш и не. Као и неколико мојих другарица, желела сам да одем у Београд. Родитељи нису били за то, па сам, силом прилика, дошла у тај мени потпуно непознати град.

Како сам конкурисала за дом и била пријемљена, 31. августа сам се и први пут сусрела са Домом у Учитељској број 8. Са 15 година била сам не само мала, него и много упешана, несигурна, али сам схватила да се тако осећају и све моје цимерке. Било нас је шест у сопственом и све смо биле прва година. Сећам се, ту прву ноћ уопште нисмо могле да спавамо, како од узбуђена, тако и од туге што смо далеко од куће.

Дани су пролазили, некада нам је било много тешко. Дешавало се да нека од нас зажели да се врати кући, да се испише из школе, али све смо биле ту једна за другу, међусобно се бодриле и издржале. Тако је било до полугођа, а након тога, када смо се навикле и на школу и на дом, све је било много лепше. Почеле смо да се радујемо журкама у Дому, учествовали смо у многим домским активностима па је одлазак на Домијаду био прави догађај.

Брзо је дошао и крај прве године, и не само ње, за тренутак прошле све четири. Све те године била сам у дому, пролазила сам кроз многе тешке животне ситуације, а Дом је за мене постао друга кућа, а наша драга васпитачица Биса као друга мајка. Увек је била ту за нас и као родитељ и као друг. Дом у Учитељској је имао душу, сви смо били једна велика породица. Било је то време великих штрафкова и бомбардовања, али, за нас, домаће, то је, пре свега, било вре-

Сећања бившег домаца

Маријана Цветковић (чучи, трећа слева) са другарима из Дома и васпитачицом Бисерком Неговановић 1999. године

ме у коме смо стекли пуно правих пријатеља за цео живот. Иако смо се често жалили на домску храну, увек се сетим мириза сутлијаша и пудунга који је био четвртком. Било је ту пуно друштва, радости, смеха па и тужних ситуација, али кад си дете и у друштву својих вршњака све је много лакше.

Када сам долазила у Чачак плакала сам због растанка са родитељима, али много више сам плакала када сам одлазила из Чачка. Као да је један део мого срца остао у Учитељској број 8. Иако сам и након средње школе, за време студија, живела у дому, време проведено у дому ученика је нешто са чим се ништа не пореди.

Драги моји домаћи, можда вам се чини да вам сада нешто недостаје или вам смета у дому. Када прође време, схватите да су то само ситнице и да боравком у дому добијате много више. Нажалост, праву вредност нечега схватимо тек када то прође.

Маријана Цветковић (рођена Џалић)

Моји први дани у дому

Маријана и Мина

Су родитељи и сестра полазили кући било ми је много тешко, тек тад сам схватила шта ме чека. Цимерке су ми биле супер, разумеле су како се осећам јер су и саме прошли исто.

Септембар није био тако страшан. Било је лепо време па смо могли да шетамо и да се дружимо, а срећом нас у

Када је изашла коначна ранг листа и када је моје име било међу ученицима који су пријемени била сам много срећна. Сви су ми рекли како је супер што ћу бити у дому. Први тренуци боравка у дому били су необични, нисам имала осећај да сам ту дошла да останем дуже. Када

школу још увек нису испитивали. А када је дошао октобар нисам више знала шта прво да учим, почела је да ме хвата паника, да жалим што сам уписала Медицинску школу, што сам дошла у овај град који је далеко од моје куће. Онда ми је и Дом постао такав да ми је у њему све сметало. И соба, и храна и немогућност да учим како сам навикла код куће. Плакала сам и желела да се вратим кући. Сви су се бринули за мене, мада верујем да сам цимеркама помало и досадила са плакањем. Тако је било све до краја новембра. Онда сам схватила да неке ствари морам да поправим и да све од мене зависи. Почела сам да боље организујем своје време, па су и резултати у школи били бољи а с њима и моје расположење.

Моји родитељи су се веома изненадили када сам им први пут рекла да за викенд не долазим кући. Тог тренутка сам схватила да сам се коначно навикла и да ми живот у дому одговара.

Мина Цветковић

МОЈ ХОБИ:

ДАМЈАН СТАНИШИЋ: БИЦИКЛИЗАМ

Предности бициклиза су добра забава, добар начин да се подигне адреналин и да се развије борилачки дух. Још као мали сам имао жељу возим бицикл као професионалац, да се тркам. Како сам растао, расла је и моја жеља за новим изазовима, из дана у дан сам их проналазио и постављао себи нове циљеве. У осмом разреду сам се учланио у Бициклистички савез Рашка и од тада се професионално бавим бициклизмом. Привукли су ме нови модели бицикала које сам као тринестогодишњак виђао код старијих бициклиста. Врло брзо сам напредовао и постао државни првак у МТВ-у. Сматрам да бициклизмом могу да се баве сви који су способни да окрећу педале, од 3 до 73 године, а планинским бициклизмом – сви који имају храбrosti да се спуштају низ урвине, стазе и препреке по шумама и брдима.

Николина Биорац

ИВАН РАКОВИЋ: ФУДБАЛ

– Да ли је фудбал још увек најпопуларнији спорт у свету и зашто?

– Јесте, а доказ за то је прошлогодишње светско првенство које је пратило више од пола планете. Зашто? Просто, у питању је велика борба и велике паре.

– Зашто се око фудбала врти толики новац и зашто се игра претворила у профит?

– У последње време се много прича о новцу, али ако узмемо у обзир огроман број људи који се бави фудбалом, то ће нас довести до закључка да је веома тешко доћи до толиких пара у овом спорту. Истина је да многи играју фудбал због новца, једино се за репрезентацију игра срцем.

– Шта је потребно да би неко био добар фудбалер? Колико је важна борбеност и такмичарски дух?

– Рад, дисциплина и пуно одрицања. Таленат јесте једна од пресуднијих ставки, али посвећеност и рад су најбитнији фактор. Спортски дух се подразумева, ако немате жељу за борбом и победом, ако немате неку дозу самоуверености, онда је боље да се не бавите спортом.

– Да ли је истина да девојке највише воле фудбалере?

– Велика истина, али свака девојка има право на свој став и одабир.

– Шта мислиш о женском фудбалу?

– Женски фудбал је све популарнији, отворено је много женских клубова широм света па и у Србији. Немам никакве предрасуде према женском фудбалу, имам другарицу која игра за нашу репрезентацију.

– Да ли посећујеш спортске кладионице?

– Не, то ме никад није занимало. Кладионице су глупост и немају никакве везе са здравим начином живота који водимо ми спортисти.

Разговор водила:
Милена Тошић

Мој хоби: МУЗИКА**Кристина Савић**

ло у позадини, као у филму, мислим да би свет изгледао другачије, људи би били срећнији и живот би био другачији.

Не сећам се периода свог живота у коме нисам певала, јер сам увек била окружена музиком- моји родитељи, њихови родитељи, моје сестре... сви око мене певали су, свирали, неки мање неки више... Памтим свој први наступ испред родитеља са песмом „Молитва“ од Марије Шерифовић. Тада сам имала четири године и видело се да сам мала звезда. Волела сам да имам публику и да ме слушају, као сваки певач. Међутим, ја сам најмлађе дете, па онда и најдосадније својим сестрама, које су просто биле старије те су полагале већа права. Код стрица смо имале комплетан разглас, мисету, два добра звучника, микрофоне... И сви су певали редом, наврно, на мене ред би долазио врло ретко, а и када се то деси, нико ме не би слушао, или би ме пожуривали, па чак и прекидали. У почетку то сам сматрала и поштеним, јер ја сам најмлађа па нека и трпим мало, али касније сам видела да више ни мени није лепо да певам под тим условима. Како је време одмицало и како сам расла, све сам мање желела да ме људи гледају, да певам испред некога, нисам могла да поднесем осуђивање и критике, чак ни хвале којима више нисам веровала. Све ми је постало свеједно и већ ми је било усагђено како ја то не треба да радим и како ја не знам, а опет сам дубоко у души желела да и мене неко чује и да ми помогне ако нисам довољно добра.

Наравно, кроз основну школу немогуће је било заобићи школске приредбе. Па и такмичења као што је било „Новогодишње звездице“ у Гучи у петом разреду на коме сам освојила друго место,

Музика – моја највећа промена

Знам да је клише или за мене музика је смисао свега. Не бих могла да замислим живот у коме нема музике. Чак и када је тишина неопходна, ја морам бар да лупкам прстима по столу или у својој глави певам одређену мелодију. Просто једном је постала и музика не престаје да буде део мене. Када би је би-

ла поново у шестом разреду. Посебно бих издвојила приредбу поводом 150. годишњице Основне школе Горачићи, на којој сам певала са школским хором „Само да рата не буде“ Ђорђа Балашевића. Текле су сузе и аплаузи, а мени је срце било пуно. Тада сам схватила да желим да будем део хора, да желим да је уз мене неко на сцени ма колико њих било и ма како они певали. Тако сам у првој години Гимназије постала члан сада већ познатог хора под диригентском палицом Миријане Јаневске, професорке музичке културе. Њена подршка ми је много значила. Редовне пробе, вежбања, наступи, дружења, догађаји које ћу памтити док сам живавање то и много више је за мене хор Гимназије.

Увек сам жудела да из музике извучем више, да чујем више, све и свакога, да осетим осећања које најразличитије мелодије доносе. Желела сам да сазнам колико је у мојој моћи, јер нисам била у могућности да похађам Музичку школу. С том жељом, у лето 2022. отишла сам на „Хорска сретања 2“, манифестацију оквиру фестивала духовне музике у Овчар Бањи, на којој су учествовали чланови хорова широм земље. Тако је позив стигао и у хор наше школе и ја сам се једина пријавила. У почетку је све било потпуно ново за мене, о духовној музики сам, нажалост, можда и најмање знала, и признајем стрепела сам, јер су сви чланови били музички образовани или су имали искуства или обое... Али нисам одустала, након седмодневног рада успела сам да сазнам много о музici, о својој вери, упознала сам много добрих људи, и наступала на концерту у Градској библиотеци под називом „Радост сретања“. За мене је тај догађај био моја велика промена. Као да сам до тог тренутка била изгубљена, а од тад ми је било све јасно и једноставно. Схватила сам да сам постала жедна звука, а по готово хармонија које настају уклапањем гласова.

У међувремену, хор чачанске Гимназије је добио на популарности управо захваљујући песми „Мома“ коју смо извели на поменутом концерту тог лета. Професорка је већ чула за песму, а када сам је поменула, она је истог часа одлучила да је стави у репертоар хора. Сви хористи су били одушевљени и заволели песму чим су је чули. Била сам пресрећна јер сам бар на неки начин допринела свему томе. Огроман успех, првенствено кад смо одзвонили у јавности преко ТИК ТОК-а, након тога, на телевизији Храм и РТС-у. Хор је пренео сва осећања које буди песма и задовољство које осећамо ми као извођачи. Школом је дуго владала чудна еуфорија и

сви су журили да би дошли раније на пробе, да не пропусте нешто ново, да буду бољи, да се покажу.

Стога, ни ја нисам хтела да чекам, већ кад је професорка француског поменула Такмичење за франкофону песму, одмах сам се распитала и пријавила. Не волим такмичења, због страха да нећу урадити оно што иначе могу и што умем, због неискуства и несигурности, али волим искушења. То је за мене било ново искуство, нова могућност да научим више о језику, о људима мојих година, о француској култури. Нисам могла да замислим да ћу наступати уз бенд на сцени Народног позоришта у Нишу, говорити на енглеском језику са организаторима. Знала сам да за победу треба много- много рада, знања и искуства, али и да је најважније да ми буде лепо и да будем срећна. Тако је и било. Много

њих је било уз мене, помагали су ми на разне начине – неки су ме бодрили, неки ме саветовали, неки око певања, око наступа. Осетила сам да не желим да их разочарам, потрудила сам се, иако нисам дала свој максимум, и успела сам да одем даље, да будем у тих седам најбољих, што је велики успех.

Када певам, ја сам слободна, осећам мир и срећу и за мене не постоји ништа важније од тога. Научила сам да треба да слушам себе, да не радим увек како други очекују и да не одустајем. Задајем себи изазове и не желим да престанем да откривам музiku, јер због оног чему ме је досад научила, не могу да испечкам да сазнам шта је следеће.

Кристина Савић

Онлајн настава за време пандемије

Добро се сећам те мартовске вечери када су нам рекли да од сутра не идемо у школу јер је проглашена пандемија корона вирусом. Нисам била ни сигурна шта то тачно значи, али свакако сам била одушевљена због школе. Сутрадан је већ кренуо хаос. Разредна нас је звала због електронске поште коју већина нас није ни имала, а требала нам је. Убацили су нас у Viber групу и Google учионицу. Ником ништа није било јасно. Онда су сви кренули буквально да нас бом-

бардују новим лекцијама, материјалом који треба прочитати и одговорити на питања, урадити задатке из математике, сликати и послати, урадити презентацију из физике... Више нисмо знали шта прво да радимо. Збуњеност није дugo трајала. Полако смо почели да се организујемо. Међу нама било је оних који су супер радили математику, други енглески или хемију. Тако смо почели заједно да учимо и користимо могућности савремене технологије. Најзанимљивије

ми је било кад смо се нас три другарице договориле како да радимо задатке из техничког образовања. Свака је радила по један модел и сликала из различитих соба у кући па слала слике на остале две адресе. Тако да смо у суштини уместо три радили по један рад. Могу рећи да су се многи наставници трудили да нам помогну. Међу свима највише се истакла наставница српског чији су онлајн часови и материјали, видео записи и квизови које је слала били заиста интересантни.

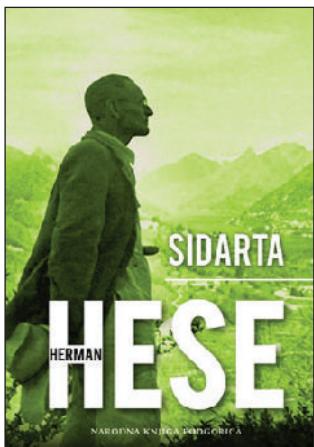
Све у свему, онлајн настава је имала и добре стране, јер нисмо много учили а свима је успех био бољи него иначе па бар за две, три оцене. Међутим, сада када сам кренула у средњу школу видим недостатке онлајн наставе и шта смо све пропустили, односно нисмо научили. Тако да нам је сада све то дошло на наплату.

Мина Цветковић,
први разред
Медицинске школе

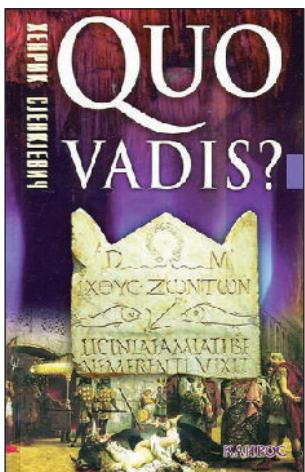
Волите ли да чitate?

Драгана Андрић,
васпитач у Дому
препоручује књиге
за читање

Текст овога пута је посвећен Хесу, али је и за свакога који се интересује за животом и смислом његовог творчества. Хесе кроз сва његова дела провлачи мисао: „Најтеже је пронаћи пут ка самом себи“. Многи мисле да је то лако, и обично се баве туђим животом, а мало времена посвећују проналажењу сопственог Ја, откривању сопствених могућности, многи се не запитају шта је то што их усрћује, шта им се дешава зато што сами то желе, а не под притиском других. Хесе пише једноставно, надахнуто искрено и поетично.

Планине“ - то је оно што се дешава у Арени. Смисао ћете открити сами, када прочитате ову књигу. Не бих да откривам причу, желим само да вас заголицам машту. Књига проповеда љубав према близњем, молитву и веру у спасење Има ли нешто важније од свега овог?

Прочитај књигу – оплемени душу!

У мору књига треба одабрати праву, тј. ону која ће баш вашој души, највише пријати. Тако да се деси да прочиташи неку књигу после које останеш празан, ништа се значајно није десило. Добра књига је истовремено и добар друг, психотерапеут, добро искоришћено време, утеха, љубав, занимација, инспирација.... После много бројних прочитаних књига, издавам она коју су моју душу обогатиле, и мислим да би се многима допале.

Сидрата – Херман Хесе. Хесе кроз сва његова дела провлачи мисао: „Најтеже је пронаћи пут ка самом себи“. Многи мисле да је то лако, и обично се баве туђим животом, а мало времена посвећују проналажењу сопственог Ја, откривању сопствених могућности, многи се не запитају шта је то што их усрћује, шта им се дешава зато што сами то желе, а не под притиском других. Хесе пише једноставно, надахнуто искрено и поетично.

Quo vadis – Хенрик Сјенкевич. Прича је смештена у време декадентног и сувога древног Рима, док хришћанство замењује доба корупције и неморала које је обележио Неронов Рим, где се одвија немогућа љубавна прича између Виниција, поносног римског патриција и лепотице Лигије, хришћанке. Читајући ову књигу схватила сам колико је љубав моћна!“ Права љубав може да помери

Галеб Џонатан Ливингстон – Ричард Бах.

Ово је књига која ће вашу душу оплеменити, и подучити вас како се стреми ка слободи и како до ње доћи. Како је мучно и болно, када неко својим знањем прерасте средину која жељи да га утопи у масу и како се са тим изборити. Знање је неограничено, баш као и слобода, те их

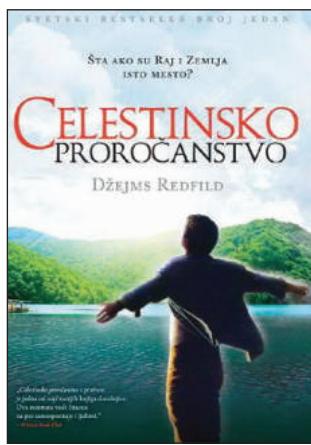
писац изједначује. Ова књига је сва у мудрим мислима и могу се издвојити небројени цитати. Наводим један али вредан: „Не веруј својим очима. Њихове су могућности ограничene. Гледај помоћу разумевања, истражи оно што већ знаш и тада ћеш схватити како се лети.“

Мали принц – Антоан де Сент Егзипери.

Препоруку за ову књигу почећу цитатом: „Пустињу улепшава то што се у њој негде крије бунар.“ Невероватно преплитање мисли, схватање одраслих и деце. Шта и како у једној истој „слици“ симболично речено, виде одрасли и деца. Како одрасли виде само споља, док деца са развијеном маштом, много више виде и изнутра. Шта нам то при одрастању помути

вид и разум, па уместо да растемо, ми себе спутавамо?

Целестинско пророчанство – Џејмс Редфилд.

Књига је заснована на древној мудrosti, где можете доста научити о протоку енергије. ЕНЕРГИЈА = ЖИВОТ. Када се угаси енергија, угаси се и живот. Материја и енергија су неуништиве, само мењају свој облик. У овој књизи можете спознати колико је важно о томе размишљати, и на прави начин енергију користити, ради постизања хармоничног живота и успеха како на пословном плану, тако и на духовном. Како постићи обуздати и користити ту исту енергију и у тимском раду. Препорука од срца.

Драгана Андрић,
васпитач

ВАСПИТАЧ НА СТРАНИ ДОМЦА

*Наши васпитачи се сећају
договораштина са факултетом*

Сарајево у сећању

Те далеке 84. олимпијске године, ми, београдски студенти, преко ноћи решимо да одемо у Сарајево, да попијемо кафу на прелепој Башчаршији. Без претходне резервације превоза, без резервације хотела, само добра воља и жеља за лепим дружењем. Купимо карте, ућемо у воз и почиње невероватна забава, досетке, догодовштине, шале, смејање до суза и тако до зоре кад угледасмо Требевић, окупан руменим сунцем. Тад није било мобилних телефона, зурења у екран, већ очи у очи, лицем у лице, дешавале су се симпатије, нека дивна повезаност душа. На Башчаршији дочека нас весело јато голубова, поред чувене чесме, јединог преосталог себиља. Написмо се воде, али нико од нас не останде у Сарајеву, већ само понесосмо дивна сећања које се памте годинама. Укуси туфахија и јединствених ратлука, баклава са орасима, пистаћима, бадемима, мириси ћевапа који само на Башчаршији могу да се поједу не бледе ни дан-данас. Лаганом шетњом обиђосмо мостове на Миљацки, који су нама били симбол спајања а не раздвајања, и нисмо размишљали колико и чије је крви протекло у водама Миљацке. У том бескрајном уживању и дружењу, полако је

сумрак захватао уске улице Башчаршије, кад нам је у глави синуло питање: „Где ћемо да ноћимо?“ Кренули смо од хотела до хотела да се распитамо има ли слободних соба, али су нам свуда уз осмех одговарали да немају ниједну слободну собу. Све је било попуњено, те олимпијске године сви туристи су похрлили у Сарајево. Није нас ухватила паника, одмах нам је синула идеја да одемо у Феријални дом, тамо су студенти. Тако и урадисмо. И тамо је било све пуно, али студенти са рецепције су имали разумевање, били смо им симпатични па су нас позвали да им се придружимо. Целе ноћи смо се смејали, разменјивали мишљења и нико никог није питао које је националности. Имали смо осећај да смо могли да преспавамо те ноћи и на некој клупи у парку. Слобода у сваком смислу те речи. Ујутру смо се поздравили, разменили адресе и свако од нас је добио по сувенир, чувену маскоту сарајевске олимпијаде- „Вучка“. Мој тадашњи дечко, а садашњи муж, и ја још чувамо тај поклон, он стоји у витрини и подсећа нас на те дивне дане и безбрежне године.

Драгана Андрић, васпитач

Моја сећања на студентске дане

Радо се сећам студентских дана, јер су везана за моју младост, дружење и учење. Било је то, сада могу рећи, давне 1979. године кад сам почела да студирам. Нећу вам писати о учењу, већ о дружењу. Становала сам са сестром у студентском дому у двокреветној соби, скромно опремљеној. Пре уселења било је обавезно генерално чишћење зидова. Вероватно се чудите како се чисте зидови. Зидови су били од неког пластифицираног материјала, па смо их чистили течним детерцентом. У углу собе огледало, а испод огледала мермерна плоча и мали наранџасти решо. Музiku смо слушале са транзистора на батерије које су се брзо празниле, био је то велики трошак за наш стручни буџет, па смо биле пресрећне када смо дошли до исправљача за струју. Сећам се било је и рестрикција струје, али студентски домови су били поштеђени. Ма-

кар нека предност за нас из дома. У дому смо славили рођендане. Имала сам друга из Врања. Једном за рођендан од њега добијем касету од Станише Стошића, познатог извођача врањанских песама. Све је то било лепо, али ја нисам имала касетофон. Ко на поклон није добио уникатне лутке из Близистана, као да није ни славио рођендан. Моја соба била је препуна чудних жичаних лутки, на које сам била поносна.

Увек сам волела да раније идем на спавање и рано устајем, па су ми окупљања сметала. Сестра са којом сам делила собу, више пута ми је претила да ће на лифту (гласна табла за студенте) написати да мења сестру за нормалну цимерку.

Бисерка Неговановић,
васпитач

СПОРТСКЕ СЕКЦИЈЕ: За рад спортских секција Дом је ове године обезбедио две фискултурне сале. У сали Техничке школе тренинзи су уторком и четвртком, а у сали ОШ „Вук Караџић“ средом. Васпитач Олгица Крстовић задужена је за рад одбојкашке секције и секције за стерељаштво. Фудбалском секцијом руководи васпитач Матија Илић, кошаркашком секцијом и секцијом за шах – васпитач Александар Адемовић. У сали нове зграде Дома одржавају се тренинзи секције за стони тенис којом руководи васпитачица Драгана Ђусловић. Од ове школске године, по први пут ученици имају могућност да се у домској трим сали опробају у новој спорској дисциплини – стреличарству. Интересовање за ову секцију, којом руководи васпитачица Дијана Крсмановић, је велико, без обзира на то што ова дисциплина није у такмичарском програму на домијади.

КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО:

Стваралаштво: За рад музичке секције задужене су васпитачице Драгана Ђусловић и Драгана Андрић. Ликовном секцијом која окупља малобројне талентоване ученике чији радови на задате теме, пртежи и плацати красе домски простор, руководи васпитачица Тања Гавриловић, а новинарском васпитач Братислав Бежанић. За рад фолклорне секције задужена је васпитачица Драгана Андрић, а ангажован је и сарадник из КУД „Дуле Милосављевић“. Секцију модерног плеса води васпитач Јасмина Опокољић, уз стручну помоћ кореографа из Плесног клуба Луна. Драмска секција је након неколико окупљања из објективних разлога прекинула са радом. Рециташорску секцију води васпитач Бисерка Неговановић, која је задужена и за рад секције за рукотворине – креативне радионице у којој ће ученици имати прилике да се опробају у различитим видовим креативног стварања.

Домске секције

Стрелаштво

Стреличарство

Мини турнир у кошарци

Женска одбојкашка екипа

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

31. 8. 2022. Уселење у дом

Ове године у Дом се уселило укупно 237 ученика, од којих је 181 девојчица и 56 дечака. У старој згради Дома у Учитељској улици смештено је 77 ученика, а у новој згради у улици Цара Душана 160 ученика. Васпитачи су пре уселења све ученике распоредили у девет васпитних група, а после пријема ученика одржали су састанак са родитељима ученика који су од ове године први пут на смештају у Дому.

17. 10. 2022. Трибина у Дому: Трговина људима

Поводом Европског дана борбе против трговине људима у Дому је одржана трибина на тему **Трговина људима** са циљем да се ученици едукују и информишу о начинима поступања у случају било ког облика насиљног понашања, о злоупотреби друштвених мрежа и манипулацијама у случају трговине људима. Трибину је водила Ивана Николић, едукатор Црвеног крста.

Преко видео-бима приказани су инсертси из филмова са тематиком трговине људима, након чега је истакнуто да је важно да ученици сваки облик насиља пријаве старијима-родитељима, наставницима и васпитачима.

На огласној табли Дома, на видно истакнутом месту стоји обавештење о постојању Тима за борбу против насиља са бројевима телефона запослених којима ученици могу пријавити сваки облик насиља.

23. 9. 2022. Посета Овчар Бањи

У оквиру манифестације **Културно лето 2022.** у Овчар Бањи је одржан концерт Данице Црногорчевић, коме су

присуствовали и ученици нашег Дома у пратњи Драгане Андрић. У Овчар Бањи су искористили да посете Природњачки музеј и сазнају занимљивости о Овчарско-кабларској клисури, пределу изузетних одлика, као и о заштићеним биљним и животињским врстама овог краја.

18. 10. 2022. Угледна активност: Самодисциплина

У оквиру стручног усавршавања у установи, васпитач Драгана Андрић је одржала угледну активност из области Учење и школска успешност, на тему **САМОДИСЦИПЛИНА**. Након излагања васпитача уз презентацију на видео-биму, и дискусије у којој је учешће узео велики број присутних ученика, подељен

је тест о препознавању и разобличавању страха од неуспеха, који се јавља као препрека у савладавању ове вештине. Ова угледна активност је додатно мотивисала ученике да буду истрајни у реализацији запртаних циљева.

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

26. 10. 2022. Сајам књига у Београду

На Сајму књига

У циљу развијања љубави према писаној речи, 26. 10. 2022. ученици нашег Дома у пратњи васпитачица, Тање Гавриловић и Драгане Андрић, посетили су 65. међународни Сајам књига који се ове године одр-

жавао под sloganом ПОВРАТАК НАПИСАНИХ. Посета Сајму има вишеструки значај за ученике који воле да читају и проширују своја интересовања. Осим лектире, пажњу ученика привукли су и актуелни наслови које су пожелели да имају у својој библиотеци. Посетили смо и штанд Градске библиотеке „Владислав Петковић Дис“ из Чачка која је представила своја издања, где су ученици имали прилику да се упознају са апликацијом Букмаркер: мој Е-дневник читања (<https://bukmarker.app>). Након обиласка Сајма, организовали смо панорамско разгледање Београда, где су ученици могли да виде знаменитости и важне институције: Народну скупштину, Народну библиотеку, споменик Стефану Немањи, Калемегдан, Саборну цркву, као и неке од факултета Београдског универзитета.

22. 11. 2022. Домски квиз – прво коло

После значајне паузе, због пандемије, одржан је КВИЗ у сали Дома у Учитељској улици. Квиз се састоји од пет игара, и то: СПОЈНИЦЕ, ПИТАЛИЦЕ, МУЗИЧКИ КЉУЧ, АСОЦИЈАЦИЈЕ И ИГРА СПРЕТНОСТИ. У првом колу квиза такмичиле су се две екипе које су чинили ученици трећег и четвртог разреда. Поред едукативног карактера, квиз има и забавни аспект. Квиз је наишao на веома добар пријем код публике која је навијала и бодрила своје другове.

За регуларност такмичења био је задужен жири у саставу: Анђела Луковић, Софија Весић, Александар Курћубић, Огњен Марковић и Братислав Бежанић, васпитач. Водитељ квиза била је ученица четвртог разреда Гимназије - Кристина Савић. Победила је екипа Б, у саставу: Невена Томић, Јулија Васиљевић, Вукашин Пиперчић и Стефан Бешевић.

Уз мале техничке проблеме, друго коло домског квиза одржано је 27. децембра 2022. на радост ученика и публике која је бодрила своје екипе. Побе-

Квиз – победничка екипа

дила је екипа Б у саставу: Ирена Ружић, Невена Оцоколић, Јовица Гојак и Богдан Главинић.

У финалу домског квиза које је одржано 24. јануара 2023. године боља је била победничка екипа из првог кола. Њима су припадле две награде – слатки пакет (слаткиши и воће) и улазнице за биоскоп.

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

6. 12. 2022. Мењамо свет – стоп насиљу

ТРИБИНА

У свечаној сали нашег Дома одржана је трибина о вршњачком насиљу у којој су учешће узели инспектори из Полицијске испоставе у Чачку, Драгана Савић Стаменић и Стефан Василијевић, као и педагог и координатор Тима за сузбијање насиља у Дому, Биљана Јаковљевић. Након уводног излагања о облицима и нивоима вршњачког насиља, као и о интервентним и превентивним активностима у циљу сузбијања насиља, ученици су имали прилику да, кроз примере из свакодневне праксе, од представника Полицијске испоставе чују какве последице сносе починиоци вршњачког насиља, при чему је акцепт стављен на дигитално насиље. Циљ ове трибине је едукација о начину поступања приликом било ког облика насиљног понашања, као и упозорење о злоупотреби друштвених мрежа, популарних међу младима.

8. 12. 2022. Угледна активност: Вршњачко насиље и развијање емпатије према различитости

У оквиру стручног усавршавања у установи, васпитач Бисерка Неговановић одржала је угледну активност у циљу оснаживања ученика за реаговање у ситуацијама вршњачког насиља. Васпитна активност је реализована на веома сликовит начин, уз коришћење савремених метода и аудио-визуелних средстава. Васпитачица Бисерка Неговановић је подстакла ученике да, након емитовања кратког филма, узму активно учешће у дискусији. Ова изузетно актуелна тема покренула је ученике на размишљање о значају емпатије. Што више емпатије- мање насиља, закључак је ове успешније реализоване радионице.

26. 12. 2022. Позоришна представа Ручни рад или тајна једног писма

Глумачки атеље Дома културе Чачак наступио је на сцени нашег Дома представом Ручни рад или тајна једног писма која је премијерно приказана 24. септембра ове године. Аутор ове крими црне комедије је француски писац Жан Клод Дано. Главне јунакиње су три жене, само-прокламоване феминисткиње, које пате од недостатка љубави, због које су спремне на монструозни злочин. Врло упечатљиво их тумаче Алиса Андрић, Ивона Ђукић и Марија Томовић, за коју је ово био емотиван доживљај, јер је у нашем Дому провела незаборавне четири године. Адаптацију текста и режију потписују Душан Вукашиновић и Јована Мишковић.

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

19. 1. 2023. Представа „Ми-ши-ко и Ми-ши-сан“

У оквиру пројекта СТАВИ НАШЕ НАОЧАРЕ, глумачка радионица Центра за пружање услуга социјалне заштите „Зрачак“ извела је представу „Ми-ши-ко и Ми-ши-сан“ у режији Марте Миликић, глумице из Чачка. Представа је премијерно изведена у свечаној сали Дома

ученика где се током првог полугођа одржавале и пробе у којима су учешће узели и чланови домске драмске секције, Милица Златић и Ђурђа Минић. Била нам је част да малишанима из „Зрачка“ уступимо нашу сцену на којој су вредно вежбали са пуно усхићења и љубави.

7. 2. 2023. Колекција као огледало

У пратњи васпитачице Тање Гавриловић, која је задужена за рад ликовне секције, наши ученици су посетили Галерију „Надежда Петровић“. Изложба под називом Колекција као огледало представља избор дела најпознатијих српских сликара 19. и 20. века из завидне колекције слика Галерије Матице српске из Новог Сада.

7. 2. 2023. Посета Народном музеју у Чачку

Ученици прве васпитне групе у пратњи васпитача, Бисерке Неговановић, посетили су Господар Јованов конак у коме су видели сталну поставку Народног музеја у Чачку и чули занимљиву причу кустоса о прошlostи чачанског краја, од праисторије, преко средњег века до почетка 20. века. Конак господара Јована Обреновића подигнут је 1835. године у стилу оријентално-балканске архитектуре карактеристичне за први период владе кнеза Милоша. Данас је под заштитом државе, као најстарија стамбена зграда у Чачку.

9. 2. 2023. Вече палачинки

Да ли сте знали да су и Стари Грци спремали палачинке? О томе и о многим другим детаљима везаним за ову посластицу сазнали смо од васпитачице Бисерке Неговановић, која се побринула за организацију васпитне активности- Вече палачинки, која је одржана 9. фебруара у трпезарији нове зграде Дома. У заједничкој активности учествовао је велики број ученика. Уз подршку наших кувара, организовано је такмичење у печењу палачинки. У пријатној атмосфери ученици су

уживали у припремљеним палачинкама, дружили се и слушали музiku. Било је то вече за опуштање од школских обавеза, мали допринос осећају припадности нашој домској заједници.

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА**14. 2. 2023. Дан љубави**

У сусрет Дану заљубљених у Дому су током недеље текле припреме – уз помоћ васпитача Дијане Крсмановић и Матије Илића, ученици су израђивали паное са порукама љубави, у циљу неговања складних односа и пријатне атмосфере. Уз звуке љубавних нота и стихова, ученици су говорили о њиховом поимању љубави, не само према партнери, већ и према породици и свим људима са којима делимо живот. Уз уважавање туђег мишљења ученици су говорили о томе шта је за њих љубав, како је осећају и исказују. На Дан заљубљених панои су завршени и изложени у просторијама Дома, као резултат активности ученика. У великој сали Дома одржана је и журка за све ученике, са одабраном музиком. Циљ активности је да код ученика пробуди

позитивне емоције и да их подстакне да у комуникацији обраћају пажњу на лепе речи и манире.

21. 2. 2023. Сарадња са Домом ученика у Требињу

У Дому ученика у Требињу директорка Дома ученика Чачак, Ивана Вукајловић, имала је састанак са директором Дома у Требињу, господином Миром Гредом, на коме су размотрени примери добре праксе, размењена искуства и постигнут договор о сарадњи између два дома. Очекујемо узајамне посете ученика и запослених у блиској будућности.

27. 2. 2023. Угледна активност: Млади и интернет

У свечаној сали Дома у Учитељској улици, васпитачица Дијана Крсмановић одржала је угледну активност Млади и интернет. Посебна пажња је посвећена друштвеним мрежама, предностима и манама овог начина комуникације, као и опасностима са којима се млади суочавају на друштвеним мрежама. На активности су присуствовали васпитачи Јасмина Одоколић и Драгана Ђусловић, педагог, Биљана Јаковљевић, и директор Дома, Ивана Вукајловић.

28. 2. 2023. Угледна активност – Моји пријатељи

Васпитачица Олгица Крстовић одржала је угледну активност на тему **Моји пријатељи**. Активност је одржана у ТВ сали нове зграде Дома у форми психолошке радионице. Ученици су говорили о особинама које њихови пријатељи поседују, уочавајући разлике између пријатељства и другарства. Циљ активности је истицање важности пријатељства, подстичање ученика на предузимање одговорности у ситуацијама када је пријатељу потребна помоћ, као и развијање критичког мишљења. У складу са карактеристикама радионичарског рада, ученици су били активни у размени искустава и ставова.

**ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА
25. 2. 2023.**

На Регионалном такмичењу у Александровцу наши ученици су се такмичили у кошарци и стоном тенису и остварили запажене резултате. Дечаци су у кошарци заузели друго место, док су у стоном тенису девојчице освојиле треће место у екипном такмичењу. Филип Богићевић, ученик првог разреда Техничке школе, освојио је друго место у појединачном такмичењу у стоном тенисусу.

Регионално такмичење домаћа у Александровцу

Женска екипа – стони тенис

Жупско сребро за наше кошаркаше

У пола седам ујутро, 25. фебруара, сели смо у аутобус паркиран испред Дома и запутили се ка Алексинцу... то јест Александровцу. Сличну грешку као ја сада, направио је и возач. На сву срећу, ипак смо на време стигли на жељену дестинацију, чак смо, након топлог доручка, у салу стигли први, па смо имали времена да се загрејемо. Наша прва утакмица била је против одличне екипе из краљевачког Дома. Утакмица је била тешка и неизвесна. При резултату 18:13 за Краљево, на око два минута до краја, Вук Ловрић постиже тројку из транзиције. Уз пар добрих одбрана успели смо да се пласирамо у полуфинале коначним резултатом 20:18. У полуфи-

налу смо сачекали екипу из Пожеге, захваљујући томе што се домци из Врњачке Бање нису ни појавили. Момке из Пожеге смо буквально одували са терена, али су они показали да су ови сусрети много више од игре и у финалу су навијали за нас. А затим следи велико финале у коме нас очекују већ позната лица, увек незгодна екипа из Ужица. Још памтимо тројку за победу у последњим секундама прошлогодишњег полуфиналног меча због које смо морали да се задовољимо трећим местом. Због тога смо у ову утакмицу ушли са још већом жељом за победом. Утакмицу смо отворили сјајно, предводњени капитеном, Виктором Вујићићем, нашим најбољим играчем на Регионалним сусретима. Уследило је 20 минута одличне кошарке и резултатске клацкалице. На осам секунди до краја на линији за слободно бацање нашао се наш првак, Никола Вујовић, који је преузео одговорност и погодио слободна бацања која су нам била слаба тачка током целе утакмице. У последњем нападу на утакмици, при резултату 39:36 у нашу корист, уз звук сирене, Ужичани у свом стилу погађају тројку за продужетак утакмице. Наставили смо да се боримо и дошли до 4 посне разлике, али, затим, након несмотрених фуала и пар судијских одлука, та-корећи добијена утакмица нам је и овог пута измакла из руку. Морали смо да се задовољимо другим местом. Коначни резултат финалне утакмице био је 52:48 у корист Ужица.

Учесници на Доминијади у Александровцу

Вукашин Пиперчић, трећи разред

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

11. 3. 2023. Регионално такмичење домаћина у Шапцу

Домијада у Шапцу, такмичење домаћина из Регионалног подручја Западна Србија у спортским дисциплинама- шаху и фудбалу, одржана 11. марта 2023., протекла је у сјајној атмосфери за коју су се побринули дивни домаћини из Дома ученика у Шапцу. И најзад – право место! У наш Дом стигао је златни пехар који су заслужено освојили чланови наше шаховске сек-

ције: Богдан Главинић, Немања Вишњић и Страхиња Лазић. Нажалост наши фудбалери нису били у форми, изгубили су у четвртфиналу од јачег противника, Дома ученика „Миодраг В. Матић“ из Ужица, са резултатом 2: 0. Васпитачи Александар Ацемовић и Матија Илић задовољни су организацијом такмичења и постигнутим резултатима.

Фудбалска екипа

Шаховска екипа

Освојени трофеји

Чачак слави у Шапцу на Сави

Пут Шапца смо се запутили раном зором у добром распосложењу упркос чињеници да смо на пут кренули без ланч-пакета. Кад смо стигли, домаћини су нас лепо дочекали. Убрзо је кренуло такмичење. У првом колу противник нам је био Дом из Трстеника. Без пуно проблема смо победили и пласирали се у друго коло у коме су нас дочекали Александровчани. Страхиња је у веома тешком мечу, нажалост, изгубио, Немања је однео убедљиву победу, а ја сам имао загарантовану победу, јер се мој противник није ни појавио. У трећем колу смо играли против момака из Пожеге који су се добро показали, али смо их победили са једном изгубљеном партијом на првој табли на којој је играо Страхиња. Четврто и финално коло играли смо против Ужица. У нимало лакој партији нисам успео да савладам противника, али, на сву срећу, Страхиња побеђује и изјед-

начава резултат. Сад је све било на Немањи, најмлађем члану наше екипе. Сазнавши да смо извојевали победу, добио је мотивацију за борбу. Уз пуно напора, жртвујући топа, из невероватне партије Немања је изашао као победник. Пехар је био наш, постали смо прваци у екипном такмичењу.

Уследило је затим и појединачно такмичење у коме је наш представник био Немања. У финалном мечу у четвртом колу, Немања губи од представника Дома из Ужица и осваја друго место. Након такмичења обишли смо Зоолошки врт у дворишту Дома и прошетали се градом, а затим, са два освојена трофеја, задовољни, вратили смо се у Чачак.

Богдан Главинић,
трети разред

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

5. 3. 2023. Регионално такмичење домова у Врњачкој Бањи

Дом ученика у Врњачкој Бањи је 5. марта 2023. године био домаћин Регионалних сусрета домаћина ученика Западне Србије у одбојци и стрељаштву. Наш дом су представљала три тима, мушка и женска екипа у одбојци и женска екипа у стрељаштву.

Такмичење у одбојци одржано је у сали Гимназије са почетком у 10.00. Наше девојке су показале уиграност, пожртвованост и изнад свега жељу за победом па су стигле до финала у коме је противничка екипа из Ужица имала више спортске среће и однела победу. Наша екипа је освојила друго место. Такмичење у мушкиј конкуренцији је било неизвесније. Наши одбојкаши су поражени од првопласиране екипе из Ужица и стицајем срећних околности изборили су се за треће место у укупном пласману.

Такмичење у стрељаштву је одржано на Градском стрелишту у Трстенику. Почетни резултати у гађању обећавали су добар резултат, али су наше девојке на крају освојиле четврто место.

Олгица Крстовић, васпитач

одбојка: С обе стране мреже другарство нас веже

За домијаду смо се неуморно припремали сваког уторка и четвртка са васпитачицом Олгицом. Те суботе, 25. марта, као мрави измилели су из аутобуса домци који су наш дом представљали на Регионалном такмичењу домаћина Западне Србије у Врњачкој Бањи.

Уз мало лутања, коначно смо пронашли одредиште. Наша домаћини из Дома ученика Угоститељско-туристичке школе срдично су нас дочекали и угостили. Након доручка упутили смо се у салу њихове школе, где се одржало такмичење у одбојци и у мушкиј и у женској конкуренцији. Имали смо среће са жребом а и противници су се изгледа уплатили чувши за конкуренцију па се нису појавили. Девојке су оствариле директан пласман у полуфинале. Евидентно смо биле боље од екипе Пожеге, коју смо савладали са 2:0 по сетовима. У финалу су нас сачекале очигледно јаче Ужицанке које су заслужено однеле победу, али нисмо се предавале до последњег поена. Изашле смо на терен и дале све од себе. Дечаци су тек касније имали својих 5 минута. Такође су се одмах нашли у полуфиналу

због одустајања планираних противника. Са друге стране мреже чекала их је екипа Ужица. Били су фаворити и играли су пожртвовано али и упркос већој подршци публике нису успели да надјачају противника. Освојили су треће место у укупном пласману.

Одлазимо из Врњачке Бање задовољни успесима које је наш дом постигао и поносно стижемо у Чачак са два освојена места и богатији за неку лепу успомену.

Невена Томовић

ХРОНОЛОГИЈА ДОГАЂАЈА

30. 3. 2023. Уметношћу против кича

У сали Дома у Учитељској улици васпитачица Танја Гавриловић је 30. марта 2023. године одржала васпитну активност – КИЧ И ШУНД У УМЕТНОСТИ И КУЛТУРИ. На самом почетку преко видео-бима ученици су се подсетили ремек-дела наших чувених сликара, Паје Јовановића и Петра Лубарде, са чијим стваралаштвом су недавно имали прилике да се сусретну на изложби у Галерији „Надежда Петровић“. Предочене су све одлике и вредности правог уметничког дела. То је послужило као увод у причу о кичу, као сурогату уметности, псеудоуметности, која има за циљ да се допадне широкој публици а заправо не поседује ништа од аутентичних вредности. Кич је заправо све супртно од праве уметности. Било је речи о томе како је кич настао и како се ширио, са посебним освртом на деведесете године у нашем друштву када се десио процват кича и шунда, као последица економске и духовне кризе. Ученици су упознати са областима културе и уметности у којима се сусрећемо са кичом. Наведени су примери из ликовне и примене уметности, књижевности, музике, архитектуре и нискубуџетне забаве на медијима. Излагање и дискусију пратиле су фотографије на видео-биму како би приближиле ученицима суштину кича.

Било је речи и о примерима поигравања са кичом, о уметницима који су у својим делима користили кич детаље који сами по себи нису сврха, већ средство постизања одређеног ефекта. На пример у филмовима чувеног шпанског режисера Алмодовара честе су сцене кича у ентеријеру и одећи главних јунака, са којима се, без обзира на њихов лош укус и необразовање, лако можемо идентификовати, јер су наивни и добри људи. Такви су уоста-

лом и ликови у комедијама нашег најпознатијег драмског писца, Бранислава Нушића.

Да ли је, ипак, кич некад пожељан и оправдан? Након дискусије, учесници су се сложили да је и то могуће. У празничној атмосфери, као што је новогодишње вече, где све сија и блешти, шарени украси, које бисмо иначе сматрали кичом, сасвим су нам прихватљиви и добродошли. Циљ ове активности био је да ученици препознају кич као сурогат уметности и да разликују право уметничко дело од лажног.

29. 3. 2023. Дебата у дому Потпуна забрана пушења у затвореном простору

У нашем Дому је 29. марта 2023. Године одржана дебата поводом актуелног предлога закона о потпуној забрани пушења у затвореном простору. Активност је реализован у циљу развоја реторичке културе, самопоуздања, критичког мишљења и толеранције. Дебату је реализовала васпитачица Јасмина Оцоколић која је у уводном делу презентовала појединачне делове из Закона о заштити грађана изложености дуванском диму из 2010. године и упознала присутне о новом нацрту предлога закона. У дебати су учествовале две екипе састављене од три члана. Време излагања је било ограничено на три минута што су и контролисала два ученика.

Афирмацијски тим је најпре изнео застрашујуће податке о штетности дуванског дима, али и других састојјака који су канцерогени. Пушење у Србији је најзаступљенија лоша навика – чак 34,5% становништва свакодневно пушки. Према подацима Удружења за борбу против рака плућа, у нашој земљи сваке године од карцином плућа оболи око 6000 људи, од чега 4.600 изгуби живот. Као огроман проблем јавља се пасивно пушење. Токсичне материје које доспевају до пасивних пушача имају усличне ефekte као и код пушача. Ако се спасе бар један живот, и то је успех, поготово ако су то деца који не својим избором постају пасивни пушачи.

Негацијски тим је аргументовао говорио о мањавостима овог предлога, о ускраћивању права на избор и дружење, изнети су аргументи да дувански дим није једини нити је у највећој мери заслужан за оболевање дисајних органа. Највећи загађивачи ваздуха су заправо фабрике, термоелектране и топлане, а то нико не контролише и не санкционише, иако осу последице по здравље целе нације најразмерно веће у односу на дувански дим.

Учесници дебате су уверљиво износили своје виђење и заступали ставове, слушали учеснике из противничког тима и аргументовано супротстављали мишљења на конструктиван начин, а на крају је, гласањем присутних, победио афирмацијски тим.

АНКЕТА:

Под тачком разно

1. Шта вашу генерацију чини посебном?

Сара Новићић: То што нам је све на длану и можемо шта год да пожелимо.

Милица Миловановић: Тик Ток и друштвене мреже, као и много већа жеља за одрастањем.

Магдалена Симовић: То што желимо нешто ново, што не волимо ограничења од старијих.

Николина Биорач: Енергија, дружење, сналажење у многим ситуацијама.

Анонимна: То што смо занимљиви и смешни на свој начин.

Мира Недељковић: Државна матура.

2. Ваше мишљење о домским љубавима?

Сара Новићић: Мислим да може да опстане уколико су људи искрени, поштени и лојални.

Викторија Маричић: У 1% буду добре, а у 90 % се заврше лоше.

3. Представиши се у једној реченици. Шта вас чини посебним?

Сара Новићић: Шашава, дугокоса, тврдоглава и детињаста.

Милена Тошић: Не дирај ме док спавам.

Милица Миловановић: Креативна и тврдоглава.

Магдалена Симовић: Ја сам особа која кад угледа неки проблем покушава да га реши, не оставља га по страни. Можда неком изгледам као повучена и незаинтересована, али, ако неко има проблем, увек ћу пробати да му помогнем.

Николина Биорач: Изузетно толерантна особа која може да истрпи све, али до граница нормале.

Мина Цветковић: Ми из Баточине иначе смо посебни.

Анонимна: Смешна, а кад треба дрска.

4. Ако бисише тражили цимера преко огласа, како би шај огласио гласио?

Сара Новићић: Што више музике и шале да се чује из наше собе мале.

Милена Тошић: Треба ми неко миран, ко воли да прича и спава, као ја.

Милица Миловановић: Тражим цимерку да буде уредна, послушна и да жели да сарађује.

Магдалена Симовић: Тражим цимерку која је занимљива, која хоће да сарађује, да помогне, да учи и буде уредна и да пева са мном кад нам је досадно.

Николина Биорач: Тражи се цимер који не лупа ујутро док спавамо, који воли много да прича и да излази.

Мина Цветковић: Тражи се неко ко никад није у себи.

Викторија Маричић: Тражи се цимер који не хрче и није аљкав.

Бојана Стојковић: Тражим уредну и разумну цимерку која зна да поштује договор.

Вишињић: Да се презива Антонијевић.

Мира Недељковић: Тражи се цимер са добрым хумором и лудим идејама.

Лана Радиновић: Тражи се цимер који нема гласан аларм.

5. Како се бориши проплив љубоморе?

Сара Новићић: Бити задовољан собом, лојалан и поштен. Кажу да је мала доза љубоморе добра, али када то пређе нек уграницу, боље је решити све причом, него трпети токсичан однос. Боље здраво отићи него отровно нићи.

6. Како би гласио крашак садржај књиге у којој си ти главни јунак?

Сара Новићић: Велика авантура у којој глани јунак не зна у какву ће незгоду упасти и какав блам ће га снаћи.

Милена Тошић: Ја бих била споредни лик који би преспавао сва дешавања око себе.

Николина Биорач: Прича о веома поспаном човеку коме се спава и кад бомбе падају.

Мина Цветковић: Прича о човеку који није волео математику.

Мира Недељковић: Паранормалне појаве.

7. Шта ће изнервира? Зашићо?

Милица Миловановић: Васпитачи који нас не разумеју.

Магдалена Симовић: Ја сам особа која се доста нервира, често око неких ситница. Нервира ме кад неко не чува своје ствари и не оставља их на своје место. Нервирати се и кад сам гладна па увек тражим нешто за јело.

Николина Биорач: Изнервира ме кад ми неко не одовара на поруку 6 сати, па се после правда да је није

видео. Шта ако је порука веома битна, а те особе немају време да га гледају.

Викторија Маричић: Кад неко лаже и није искрен, зато што тим људима не може да се верује.

Катарина Пантовић: Нервирају ме мокри послужници у трпезарији.

Бојана Стојковић: Саму себе нервирам кад не испуним своја очекивања. У последње време нервира ме нетolerантност васпитача.

Лана Радиновић: Исељење из дома због распуста од 10 дана.

Мира Недељковић: Кашњење, а људи око мене много касне.

8. Где је одјездио принц на белом коњу?

Сара Новићић: Још се нису појавили ни принц ни коњ, вероватно су у земљи дембелији.

Милена Тошић: Камо среће да је дошао!

Магдалена Симовић: У Босну.

Николина Биорац: Остао у Рашики.

Мира Недељковић: У Београд, на Факултет организационих наука.

Викторија Маричић: Требало је да одједзи у Београд, али није, па је мене отерао у Чачак.

9. Који је твој омиљени лик из бајке? Ошиши га!

Анонимна: Мачак у чизмама, смешан је и занимљив.

Милица Миловановић: Лепотица и звер.

Мина Цветковић: Бела из бајке „Лепотица и звер“. Покушава извући доброту и из најгорих људи.

Викторија Маричић: Пепельуга, зато што се принц потрудио да је нађе.

Мира Недељковић: Штрумф Мргуд, име му све говори, али много га волим. (П. С. Није бајка, него цртанијија)

10. Како превживеш викенд у дому?

Сара Новићић: Много шале, музике и друштвених игара.

Душан Јаковљевић: Лако, ако је у дому остало још ученика.

Магдалена Симовић: Тешко, уз добру забаву, спавање и учење.

Викторија Маричић: Ако има топле воде и новца да се купи храна, превижљавате сигурно.

11. Како биши добар родитељ данашњем шинејеру?

Милена Тошић: Пустите дете да спава и немојте га гушити, дајте му простора, немојте да звоцате превише, јер то нема превелике користи.

Магдалена Симовић: Тако што треба често разговарати са њим, јер деца у тим годинама имају проблема, али неће о њима да разговарају. Такође, не треба им све допуштати.

Мина Цветковић: Не досађивати причом о оценама у школи, сви ћемо ми школу завршити.

Лана Радиновић: Испунити му оне жеље које су у границама нормале и пружити му шансу да настави школовање где год он буде жељео.

Викторија Маричић: Разумевање, комуникација и

подршка су клуч свега.

12. Како задржаш геше у себи, а не бишши наиван?

Сара Новићић: Кажу да су добар и будала браћа, а оно што је синоним за дете је доброта и искреност. Ипак треба бити умерен и паметан.

Милена Тошић: Ја сам велика маза и свуда са собом носим свог меда, али су ме неке ствари и особе научиле да не будем наивна, повредиле су ме.

Милица Миловановић: Морамо га неговати, не смејмо заборавити на њега.

13. Да ли идеализујеше себе на друштвеним мрежама?

Милена Тошић: Не волим то да радим, нити да видим да неко себе представља онаквим какав он није, а зnam какав је заправо. Смешно ми је.

Мира Недељковић: Ако је потребно.

14. Да ли имаш стила значи носиш маркирану гардеробу?

Сара Новићић: Наравно да не. Мислим да је битно како ће неко то да носи. Уз мало маште све може да буде и боље од очекиваног.

Душан Јаковљевић: Не мора да значи да је оно што је скupo и лепо.

Милена Тошић: Можете да носите шта год хоћете, али вас то не чини човеком. Барем ја на то тако гледам, иако су данашња гледишта на то сасвим другачија од мог.

Милица Миловановић: Није нужно, али волим маркиране ствари.

Викторија Маричић: Може све на вама да буде из секихенда и да изгледате као особа од стила, само укојико вам то добро стоји.

Николина Биорац: Може се и са немаркираним стварима постићи добар стил.

15. Шта ће обрадује?

Магдалена Симовић: Обрадује ме кад видим да су моји родитељи и моја породица поносни на мене и да су успели у мом васпитању да будем добра и одговорна девојка.

Тошић Милена: Киндер јаје, петак и кревет.

Мира Недељковић: Кафа или штетња са пријатељима, путовања.

Јана Димитријевић: Када видим неког да је срећан и кадвидим своју породицу петком када дођем из Чачка.

16. Што ће обрадује?

Јана Димитријевић: Што сам добра, искрена, волим да помогнем.

17. Које ће особине људи недовољно цене?

Јана Димитријевић: То што сам увек ту за њих.

18. Твоја најшешта одлука до сада?

Мира Недељковић: Одвојити се од породице, доћи у потпуно нову средину.

19. Шта бисте ког себе променили?

Јана Димитријевић: Да се не везујем за неке особе превише.

Мира Недељковић: Леност за неке ствари и тврдо-главост.

20. Ваше омиљено месец у Дому?

Јана Димитријевић: Купатило- када учиш у њему је најбоља концентрација.

Мира Недељковић: Клупица испред Дома и клуб на трећем спрату.

21. На шта не треба трошиши енергију?

Магдалена Симовић: На нервирање и плакање због глупости и небитних ситница.

Домска чиода

А – Ариљци полако насељавају Дом, али Ивањичани су и даље неприкосновени.

Б – Борба за бољи ручак.

В – Викенд – слатко, али кратко.

Г – Гозба на вечери.

Д – Душек може бити удобнији.

Ђ – Ђак није лако занимање.

Е – Е, кад ћемо напоље?

Ж – Журка без звучника.

З – Зови ме кад пођеш на вечеру.

И – И шта ћемо сад?

Ј – Јој, што ми се спава!

З – Зар је већ шест сати?

К – Канта (испразнићемо је сутра).

Л – Лавиринт – мрачне степенице у новом дому.

Љ – Љубави су многе биле...

М – Ма сутра ћу, не могу ти сад.

Н – Нисам у стању да могу.

Њ – Њух – Нањушкају ја вас!

О – Огласна табла

– Добро је, не висимо на огласној!

П – Пандемија – „Добро је да су у Србији лоши путеви – па је пандемија каснила код нас.“

Р – Рашка – мртва трка са Ивањицом.

С – Сваки петак – изузетак.

Т – Такмичење у спавању за време учења.

Ћ – Ђебе памти наше сузе.

У – Увече је најбоља блеја.

Ф – Форе су нам најјаче.

Х – Хладан сендвич (Боље сендвич него туш!)

Џ – Џрхи ћу од школе.

Ч – Четвртак – Четвртком је колач са бананама.

Џ – Џаба гледаш кроз прозор, нема никога.

Ш – Шушкање ме редовно буди.

10 ДОМСКИХ ЛАЖИ

- Нисам се ја у њега заљубила.

- Остајем за викенд.

- Вечера је средом одлична.

- Нисам чула васпитачицу
Олгицу кад нас је будила.

- Идем да спавам на сат времена.

- Нисам узела два колача.

- Интернет одлично ради.

- Учим редовно од 15,00 до 18,00.

- Очистићу ја собу вечерас.

- Не могу на састанак, морам да учим.